

Майориванкъ поблагодари небето. Радостъ-та му бѣше безмѣрна. Щеше да вкуси благополучіе нескончаемо. Забрави вече Персифера и съдбата, Стефенсона, пріятелитѣ и враговетѣ си. Друго освенъ Аннита не виждаше.

Но едно доста странно обстоятелство даде край на негова въсторгъ.

Една забулена жена отвори вратата и си махна булото. Майориванкъ позна въ нея мисъ Ан-тробисъ.

Цецилія са бѣше върнѣла отъ съдовището въ къщи повече умрѣла, нежели жива. Обычаше и мразяше въ същото време злополучнаго Майориванка. Желаете да го спасе, а туй не смѣяше нито да го помисли. Считаше себе си повинна защото не можаше доста да мрази убійцата на брата си, и не можеше да са държи отъ да го несъжелява.

“Какво строго наказаніе, думаше тя, за погрѣшка която не е само той единъ направлялъ. А! Персиферъ си отмъстява безмѣрно. Прости ма, брате, ако та обиждамъ; но желалъ ли бы ты да видишъ Джима Майориванка да виси на обѣсило-то, като най послѣденъ престѣпникъ?”

Туй размышляне постепенно тѣй облада Цецилія, щото тя помисли за своя длъжностъ къмъ праотцѣтъ си да не допусне на Майориванка безчестіето отъ туй наказаніе. Заради туй подкупи стражарь-тъ и влѣзе предрешена въ затвора.